

## Сцена Първа.

Вестна. наредено скромно. В Къщата нидно.  
 Два прозореца гледат към улицата. В дъното  
 се отива за трапезариите.  
 Изредъ обѣдъ.

Зоя гледа неистовно през прозореца  
 и изплесква ръце от радостъ.

Гласъ от Към трапезариите. — Защо ръкоплещуеш Зоя?

Зоя. (поглежда пакъ и се затичва към трапезариите) Ела,  
 по-скоро, бе мамичко!

Гласът. Да не би сватовницата да е повела някого?

Зоя. Не бе, мамичко!... Лелка бе!... Да я видишъ и  
 Какъвъ Кавалеръ прикова! (пакъ поглежда)

Гласът. Какъво?

Зоя. Лелка прикова се единъ хубавъ господинъ!

Гласът. Тя все ще ти намбри!.. Мухъ, на Курортъ дъ,  
 се стигатъ какъви не... Какъ да не се намбрятъ  
 и такива, които могатъ всякога да те запри-  
 козватъ на улицата?.

Зоя. (от Към прозореца) Ела вижъ, де, те тогазъ. Лелка  
 като се нарочно е застапала да ти видишъ. Ела  
 де, те трогватъ Към сладкарницата!.. Ела де  
 те видишъ!

Влиза се майката — Мика Дурова.

Дурова. Такай пакъ да видишъ това чудо. (отива до Зоя)

Гледатъ почесливо и веднага майката  
 се дръпва на вентре

Зоя. Защо?... Защо се дръпне?